

Jelentős Vízgazdálkodási Kérdések a Natura 2000 és védett természeti területekkel összefüggésben

A civil Natura 2000 munkacsoport állásfoglalása

2020. június

„A vízzel kapcsolatos kérdésekben a társadalom minden tagja és minden ágazat érintett.” A Jelentős Vízgazdálkodási Kérdések (továbbiakban JVK) országos dokumentumában is megjelenő axióma is azt erősíti, hogy a víz minden ágazatot érintő kérdés, és egyik ágazat sem tudja a saját szempontjait érvényesíteni a másikkal való együttműködés nélkül és a minden fél számára elfogadható kompromisszumok kialakítása nélkül.

Az egészséges és biztonságos környezet mindenkit megillet, a természeti környezet fenntarthatóságának biztosítása a jövő generációk érdekeire tekintettel tehát kiemelten fontos közérdek, alkotmányos követelmény. Valós társadalmi igény jelentkezik a természet megőrzésére, a természeti erőforrásokkal való takarékos gazdálkodásra.

A természeti értékeink megőrzése, a Natura 2000 és védett természeti területeink állapota erősen függ a víztől, mind mennyiségi, mind minőségi szempontból. Az ökológiai rendszerek (ökoszisztémák) által nyújtott javak (termékek és szolgáltatások), az ökoszisztémák szolgáltató képessége az állapotuk javulásával, a diverzitás növekedésével nő. Mára a gazdasági szektor is felismerte az ökoszisztéma-szolgáltatásokban rejlő potenciált, a környezet védelmét elősegítő gazdasági megoldások ösztönzésére pedig az Európai Unió Zöld Megállapodása (Green Deal) nyújt keretet.

A Zöld Megállapodás részeként a biológiai sokféleség megőrzésének legújabb, 2030-ig szóló stratégiája az eddigi legambiciózusabb a céljait tekintve, de egyúttal a legkoherensebb abban a tekintetben is, hogy a biodiverzitás megőrzésének összes hatótényezőjét kezeli, és a szükséges, széleskörű intézkedéseket megfelelő gazdasági és társadalmi kontextusba helyezi. Többek közt célul tűzi ki európai szinten 25.000 fkm folyó és ártér helyreállítását, valamint a védett területek koherens hálózatának kiterjesztését az unió területének 30%-ig, amelyből 10% kiemelt védelmet kapna.

A biodiverzitás csökkenés egyik legfőbb tényezőjeként azonosított éghajlatváltozás egyre súlyosbodó hatásai – különösen a csapadékeloszlás tér- és időbeli eloszlásának szélsőségesé válása – az eddigi vízgazdálkodási gyakorlat átértékelését is szükségessé teszik. Az új kihívásokkal szembenézve, az érintett ágazatokkal és társadalmi szereplőkkel együttműködve kell kialakítani a jövő vízgazdálkodását, melynek középpontjában az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás kell, hogy szerepeljen. A vízügyi ágazatnak kiemelt szerepe van a klímareziliencia elősegítésében.

Az éghajlatváltozáshoz való rugalmas alkalmazkodás másik kulcsa azonban a természetvédelem. Bár a vízgazdálkodás kérdése valóban a társadalom minden szereplőjét érinti, e két ágazat valós együttműködése nélkül nem lehet hatékony és fenntartható klímaalkalmazkodásról beszélni. Az új kihívások megjelenésével egyre nyilvánvalóbb, hogy a jelenlegi, vízvezetésre és magánérdekek kiszolgálására berendezkedett vízgazdálkodási gyakorlatba nem integrálhatók a kulcsfontosságú természetvédelmi szempontok.

Számos nyugat-európai országban belátták, a korábbi vízgazdálkodási paradigma helytelenségét. Egyre több uniós tagállam teszi le a voksát gátak és vízerőművek elbontásával az ökológiai szemléletű vízgazdálkodást előtérbe helyező paradigmaváltás mellett.

Magyarország kiváló adottságainak köszönhetően viszonylag kevés befektetéssel is óriási eredményeket tudna elérni, ehhez azonban a természetvédelmi és vízügyi ágazat szempontjainak lehető legszorosabb összehangolására van szükség.

Az állásfoglalás természetvédelmi szempontból összegzi azokat a jelentős vízgazdálkodási kérdéseket, amelyek mérséklését és megszüntetését szolgáló intézkedéseknek mindenképp be kell épülnie a vízgyűjtő-gazdálkodási tervezésbe.

FENNTARTHATÓ VÍZKÉSZLET GAZDÁLKODÁS:

1. Az ország **víz készletét valós értéként kell kezelni**, és nem korlátlanul rendelkezésre álló erőforrásnak tekinteni.
2. A vízkészleteink mennyiségére és minőségére ható tényezők eredményes kezelését és a fenntartható megoldások kialakítását **valamennyi érintett ágazat arányos szerepvállalása mellett kell megvalósítani**.
3. **Integrált vízgazdálkodás** megvalósítása szükséges, **az egyes ágazati szempontok egyenrangú, kölcsönösen előnyös megoldásokkal történő kezelésével**.

Általános érvennyel egyik ágazati szempont sem magasabb rendű a másikinál, ilyen hierarchia sem a hazai sem az uniós jogszabályokból nem vezethető le, a konkrét területi adottságok alapján. Területi szinten, az egyedi adottságok és problémák, a valós közérdek mérlegelését követően kell eldönteni, melyik szempont élvez elsőbbséget pl. egy szántóföldi terület árvízi kockázatának csökkentése magánérdek, a hullámtéri természeti értékek megőrzése azonban közérdek, míg egy település árvízvédelme, ha az közvetlenül életvédelmet szolgál, kiemelt közérdeknek tekinthető.

4. **Tájszemléletű vízgazdálkodás – biztosítani kell a víz helyét a tájban**. A folyószabályozások és egyéb vízrendezések kiszáritó hatását ellensúlyozandó **a táj** – és ezen belül különösen a talaj – **víz tározóképességére alapozott vízgazdálkodást kell folytatnunk**. Túlzásba vittük a táj átalakítását, a természetes rendszerek már nem tudják megfelelően elősegíteni a rezilienciát, ezért ezek kímélete, illetve helyreállítása szükséges. A **mélyfekvésű és rendszeresen belvízjárta területeket** és egykori – ma mentett oldali – mélyártereket, ahol lehetséges, **vissza kell adni a víz számára**.

Jelenleg több víz folyik ki az országból (117 km³/év), mint amennyi beérkezik (112 km³/év) hozzánk. 42 400 km hosszú belvízelvezető-csatornarendszer gondoskodik a víz minél gyorsabb és hatékonyabb elvezetéséről, miközben a mezőgazdaság vízhiánnyal küzd. Az aszálykárok (40 milliárd Ft/év) messze meghaladják a belvízkárokat (15 milliárd Ft/év). Ezek a problémák öntözésfejlesztéssel csak súlyosbodni fognak, hiszen a mezőgazdasági aszályt lokálisan mérséklő beruházások a hidrológiai aszályt erősítik tovább.

A FENNTARTHATÓ VÍZKÉSZLET-HASZNÁLAT, A VÍZHIÁNY ELLENI VÉDEKEZÉS HATÓSÁGI ESZKÖZEI:

5. A **víz kivételek szigorú korlátozása** és a **víz jogi engedélyek** hivatalból történő **felülvizsgálata** az igények és az ökológiai fenntarthatóság közti egyensúly megteremtése érdekében. Ennek megalapozására szükséges a valós vízkivételekre vonatkozóan megbízható adatok összegyűjtése, az illegális használatok minél teljesebb körű feltárása.
6. A **víz szennyezések jelentős csökkentése** a kibocsátók esetében **a meglévő engedélyek felülvizsgálatával, az üzemeltetés szigorúbb ellenőrzésével**.

A BEAVATKOZÁSOK FENNTARTHATÓSÁGI SZEMPONTÚ MEGALAPOZÁSA, TERVEZÉSE ÉS MEGFELELŐ HATÁSVIZSGÁLATA:

7. A vizek **menyiségi és minőségi monitorozását biztosító rendszer kiépítése** a hatások előzetes és a megvalósítást követő értékeléséhez, valamint **a gyűjtött háttér adatok hozzáféréseinek biztosítása** a nyilvánosság számára.
8. A beavatkozások következményeként felmerülő **fenntartási költségek hangsúlyos figyelembevétele, a nem beavatkozás lehetőségének vizsgálata.**
9. A beavatkozások egyes víztestekre ható **kumulatív hatásainak értékelése.**
10. **Új módszerek és technológiák kutatása**, a már alkalmazott jó gyakorlatok és megoldások átvétele.

AZ ALKALMAZKODÓ GAZDÁLKODÁS ELŐSEGÍTÉSE:

11. A víztakarékos, a környezeti terhelést minimálisra csökkentő mező-, erdő- és halgazdálkodásra való átállás támogatására **hatékony gazdasági ösztönzők bevezetése.**

AZ ÁRVÍZVÉDELMI CÉLÚ INTÉZKEDÉSEK ÉS BEAVATKOZÁSOK:

12. **Alapelvként integrált szempontú megközelítést** kell alkalmazni, amely az árvízi levezető képesség biztosítását a vízi ökoszisztémába és a természeti értékekbe való legkisebb beavatkozással éri el, és amely az árvízvédelem szempontjából is elfogadható mértékű kockázatot jelent.

13. A természetvédelmi és egyéb vízgazdálkodási érdekekkel összhangban **a gyors levezetés** biztosító, levezető sávokban gondolkodás helyett, **alternatív megoldások alkalmazása:**

- ahol lehetőség van rá **a hullámtér kiszélesítésével, a víz – jelenleg mentett oldali – ártérre történő rendszeres kivezetésével,**
- **a mellékágak megnyitásával,**
- **a hagyományos ártéri gazdálkodási formák, fkgazdálkodás újraélesztésével,**
- **a folyók főmedréhez csatlakozó, körültekintően megtervezett mélyártéri tározók további kialakításával.**

A nagyvízi meder árvízvédelmi célú levezető sávjainak kialakítása során létrehozott nyílt élőhelyek, illetve az erdők cserjeszintjének kiirtása közösségi jelentőségű élőhelyek – akár táj szintű – megszüntetését és a természetközeli jelleg leromlását, az ökológiai állapot erőteljes degradálását eredményezik. A leginkább érintett élőhelytípusok a g1Eo kódú élőhelytípusba tartozó, a folyók zátonyain és partjain kialakuló, és másutt érdemben nem előforduló, őshonos fajok által alkotott bokorfüzes élőhelyek és a puhafás ligeterdők. A folyó menti nyílt élőhelyek fenntartása, a fás vegetáció kezelése mechanikai úton jelentős erőforrásokat igényel, ugyanakkor a nagy volumenű vegyszeres karbantartások nem támogathatók, kiemelten az ilyen kezeléssel potenciálisan érintett folyószakaszok esetében felmerülő közvetlen és közvetett károsítás kumulatív hatásai miatt. A jelenlegi szűk hullámtérben nincs sok mozgástér alternatív megoldások alkalmazására. A szűk hullámtér másik következménye, hogy a hullámtér feliszapolódik, mivel a folyó a hordalékot kis területen tudja lerakni.

A HOSSZIRÁNYÚ ÁTJÁRHATÓSÁG BIZTOSÍTÁSA:

14. A további, víztesteket érintő módosítások helyett **a revitalizációra, az eredeti meder és környezet helyreállítására kell a hangsúlyt helyezni**, mivel a természetes élőhelyek ellenállóképessége nagyobb a szélsőségekkel szemben is. A

jelentős ökológiai hatásai miatt **a meder teljes keresztmetszetét elzáró gátak vagy fenékküszöbök nem támogathatók.**

A korábban megvalósult beavatkozások alapvetően alakították át a folyóvízi élőhelyeket és élővilágot, az áramlási viszonyok, a medermorfológia és az aljzat összetételének megváltoztatásával. A duzzasztások felett kialakuló tartós állóvízi viszonyok az áramlást kedvelő fajok megritkulásához vagy teljes eltűnéséhez vezetnek, és egyúttal az inváziós fajok megjelenését és terjedését is segítik. A meder bevágódása a talajvízszint süllyedését, a környező területek leszárítását, a mellékágak elzáródását okozza.

15. A **meglévő létesítmények** esetében az **üzemeltetés újragondolása, az elavult műtárgyak modernizálása vagy elbontása** a cél. A duzzasztóművek esetében az átjárhatóságot biztosító építmények, mint **hallépcsők**, csak kármérséklő szerepet tölthetnek be, de ezek esetében a valóban **jó technológiák alkalmazására**, valamint a **működés hatékonyságát vizsgáló monitorozására** kell hangsúlyt fektetni.

A VÍZIKÖZLEKEDÉS ÉS TURIZMUS:

16. A Duna **hajózhatóságának fejlesztése** során a további, medret érintő beavatkozások helyett **elsősorban infrastrukturális, technikai, informatikai fejlesztésekkel** kellene a hajózás kérdését kezelni, ami a **hajóflotta fejlesztését** (alacsonyabb merülésű hajók) is magában foglalja.

A folyóinakon történő kikötőfejlesztések tervezése előtt a kapcsolódó infrastruktúrára és megnövekedett hajóforgalom kumulatív hatásaira tekintettel a **teljes folyóra vonatkozó környezeti hatásvizsgálat**, vagy nagyobb fejlesztés esetén **stratégiai környezeti vizsgálat** szükséges.

17. Ökológiai szempontból a megfelelő merülési mélység és tartamosság biztosítása érdekében végzett **kotrások, a szűkületek (gázlók) megszüntetése csak a legszükségesebb esetben elfogadható megoldások**. Ez esetben is a **kotrás során kitermelt anyagot a mederbe kell visszahelyezni** a hordalékegyensúly fenntartása érdekében. A hajózással kapcsolatban elhanyagolt kérdés a **hajók üzemeléséből eredő hatások vizsgálata**, amelynek fontos eleme a **hullámból eredő, vízi szervezetekre (halak, gerinctelenek) gyakorolt ökológiai hatás**. Ezt elsősorban **sebességkorlátozással** és a víziközlekedés rendjéről szóló 57/2011. (XI. 22.) NFM rendelet 1.melléklete szerinti A.9. jelű **"hullámból keltetni tilos" tábla** megfelelő helyekre történő **kihelyezésével** orvosolható.

BÁNYÁSZAT:

18. A felszín alatti víztestekre gyakorolt jelentős hatásai miatt szükséges lenne egy **egységes, részletesen kidolgozott állami álláspont a vízkészletek, a természeti értékek és a termőföldek védelmére** elősegítve a tájszintű és tervezhető alkalmazkodást.

A Duna-Tisza köze északi részén, a Csepeli-sík térségében lévő bányák esetében azok tájszintű átrendezése támogatható lenne, a dunai főmederhez közvetlenül csatlakozó, vagy ahhoz közeli, jelenleg főként szántókkal és faültetvényekkel borított bányatelkekre, mert a Duna közelsége (az abból eredő gyors talajvízpótlódás) miatt a felszín alatti vízkészletekre, és azokon keresztül a vizes élőhelyekre és a termőföldekre gyakorolt kedvezőtlen hatásuk így jóval kisebb lenne, továbbá a visszamaradó, főmederhez csatlakozó rekultivált bányamedrek növelhetnék a csökkent hullámtéri élőhelyi diverzitást.

19. Az új bányák nyitásának, a meglévők bővítésének engedélyezése, a környezetvédelmi engedélyek megújítása során **a bányászati tevékenység talajvíz elszívó hatásának vizsgálatára hangsúlyt kell fektetni**. Alapvető lenne, hogy például **ex lege védett lápok hatásterületén ne létesülhessen újabb bánya**.

A VÍZMINŐSÉG VÉDELME ÉS JAVÍTÁSA:

20. A jelenlegi **szennyvízkezelési gyakorlat alapvető megváltoztatása** szükséges:

- a létesítést megelőzően a hatásvizsgálatot kellő alapossgal kell elvégezni, a megfelelő üzemeltetést pedig szigorúan ellenőrizni,
- jogszabályi oldalról a felszíni vizek esetében meghatározott általános **határértékeket az aktuális vízhozamhoz kell alakítani**, mert tartósan alacsony vízállás esetén a határértéket nem meghaladó koncentráció is jelentős szennyezést okoz,
- **szennyvíztisztító telepek fejlesztése** a nyers szennyvíz időszakos tárolására szolgáló **puffertározók építésével**, amelyek megakadályozzák, hogy a havária esetén (pl. nagy esőzések) fellépő kapacitáshiány miatt tisztítatlan szennyvíz közvetlenül az élővizekbe kerüljön,
- alternatív, például szikkasztásos szennyvízkezelési megoldások megfontolása, amelyre akár energianövény termelési lehetőség is alapozható.

ÖNTÖZÉSFEJLESZTÉS:

21. **Tájszempontrú vízvisszatartásra, talajban történő víztározásra** van szükség. A mezőgazdasági vízhiány mérséklése öntözésfejlesztéssel csak kevés esetben kezelhető. **Az integrált szemléletű mezőgazdasági vízgazdálkodás hiánya jelenleg az egyik legfontosabb vízgazdálkodási probléma.**

22. Az **öntözési gazdálkodás környezeti terveinek készítése során**, valamint a **karbantartások tervezésekor a természetvédelmi szempontok hangsúlyos figyelembevétele szükséges**. Szükséges továbbá a tervek rendszeres felülvizsgálatának intézményrendszerét kialakítani, illetve működtetni.

23. **Az öntözővíz tározók létesítésekor a környező területek vízgazdálkodására figyelemmel kell lenni.** A tározók kialakításakor kiemelt fontosságú a létesítési helyszín megválasztása, mivel a mélyfekvésű területeken kialakított tározók a környező területek vizét „elszívják”. Ez a lecsapoló hatás fenékszigeteléssel, illetve azzal, hogy a vízzáró réteget a tározók kialakításakor nem sértik meg, kiküszöbölhető, ezt azonban szükséges szigorúan ellenőrizni és a jóváhagyott tervektől eltérő megoldásokat kellőképpen szankcionálni, valamint a hibás kivitelezést korigálni.

KISVÍZFOLYÁSOK KEZELÉSE:

24. **A természetközeli vízpartok fásszárú növényzetét, a víztestet árnyaló állományokat kímélni kell.** A vízfolyások melletti árnyaló állományoknak az élővilágra gyakorolt kedvező hatásokon túl a mederben fejlődő növényzet tömegére is jelentős hatása van. Legalább féloldalas árnyaló állomány megőrzésével a mederben fejlődő növényzet miatti karbantartási munkák nagymértékben csökkenthetők, az ebből adódó további negatív hatások elkerüléséről nem is beszélve.

25. **A síkvidéki kisvízfolyások és csatornák esetében a mezőgazdasági eredetű terhelések jelentős csökkentése.** A vízfolyások mentén a Közös Agrárpolitika támogatási rendszerében rejlő lehetőségek hatékonyabb kihasználásának ösztönzésével elősegíthető a gyepes, illetve fás- és cserjés puffersávok telepítése. Továbbá szükséges a mezőgazdasági vegyszerek, műtrágyák és permetszerek felhasználását a támogatásokon keresztül vízvédelmi céllal is csökkenteni. A fentiek által a mezőgazdasági diffúz szennyezés csökkenthető, amely az új biodiverzitás stratégiában megcélzott csökkentések (a növényvédő szerek 50%-os, a műtrágyák 20%-os) elérését is szolgálja. Továbbá a talajok bemosódása – és így a szükséges kotrások gyakorisága is – jelentősen mérsékelhető lenne.

26. **A mederkarbantartás során csak a cél- és okszerűen végzett, az élővilágvédelmi szempontokat szem előtt tartó kotrások támogathatók.** Ha mindenképp szükséges a mederben a karbantartási munka elvégzése, akkor azt a vízi életközösségek életmenete szempontjából kritikus időszakokra (pl. szaporodási) kiterjedő időbeli korlátozással szabad csak elvégezni. A meder részleges, féloldalas kotrása javasolt, lehetőség szerint a teljes szelvény egyidejű kotrását kerülni kell.

Az ilyen beavatkozások mindig drasztikus beavatkozást jelentenek a vízterület élővilágába, elősegítik az idegenhonos inváziós fajok térnyerését, ezért javasolt a területen működő nemzeti park igazgatósággal előzetes egyeztetést folytatni a kotrással járó tevékenységek károsításának elkerülése érdekében.

27. **Domb- és hegyvidéki kisvízfolyásokra tervezett árvízi és záportározókat, a hosszirányú átjárhatóságot nem befolyásoló módon, oldaltározók létesítésével kell megvalósítani.**

A hagyományos, völgyzárógáttal megvalósuló medertározás nem biztosít hosszirányú átjárhatóságot és vízminőségi problémákat okoz. Ezzel szemben az oldaltározás a talajvízháztartás javítása miatt is pozitív hatással a környező területekre, ugyanakkor az árvízcsúcs-csökkentési funkciót is teljes mértékben képesek ellátni.

28. A fenntartható gazdálkodás és vízbiztonság érdekében **domb- és hegyvidéki környezetben is szükséges integrálni a tájgazdálkodási szemléletet a vízgazdálkodási gyakorlatba.** Az éghajlatváltozás folytán egyre gyakoribbá váló villámárvizek pusztító hatásának csökkentésére **a területhasználat megfelelő alakítása, különösen a vízgyűjtő erdősültségét, illetve a mezőgazdasági területek kezelését tekintve.**

- Mezőgazdasági területek esetében **víz- és talajvédelmi szempontú agrártámogatások bevezetése** szükséges (pl. szintvonallal párhuzamosan telepített fa- és cserjesávok, 12% feletti lejtőn egyes szántóföldi kultúrák támogatásának tiltása), amely a vízügyi ágazat érdekét is szolgálja, beruházási költségeit pedig jelentősen csökkenteni.
- Az erdősültség tekintetében a **vízgyűjtőn történő tarvágásos erdőgazdálkodás tervezésének vízügyi szempontú felülvizsgálata.**

Itt a cél ellentétes a nagyvízi mederkezelés során elérni kívánt lefolyásgyorsítással, mégsem kezeli ezeket az erdészeti problémákat a vízügyi ágazat megfelelő súllyal.

A gyorsuló lefolyás vesztesei a természetes medrű kisvízfolyások, melyekben a tervezett beavatkozások természetvédelmi szempontból és lakossági megítélés szempontjából egyaránt problémásak. Ezek a népszerűtlen és természetromboló beavatkozások a fentiekben részletezett tájgazdálkodási gyakorlat megvalósításával okafogyottá is válnának.

ÁLLÓVIZEK KEZELÉSE:

A természetes **hazai állóvizeink vízszintjének rendszeresen változó dinamikájának biztosítása** a vízgazdálkodási gyakorlat. A partmenti növényzet természetes víztisztító szerepét és más fontos ökoszisztéma-szolgáltatásait csak a természetes vízállásdinamika biztosításával képes ellátni.

A nádas állományok és parti vegetáció jó állapotának megőrzése érdekében a parti zóna fragmentációját, a nádas állományok feldarabolódását és minőségi romlását okozó létesítmények, elsősorban **stégek, kishajó kikötők engedélyezésének átgondolása, a meglévő, illegális létesítmények felszámolása.**

A holtágak eutrofizációjának és feliszapolódásának, vízminőség romlásának csökkentésére élőhelyrekonstrukciók megvalósítása, amely egyes esetekben kotrást, és más alternatív (pl. bioremediáció) kezelést is magába foglalhat. A

kikotort iszap elhelyezésének adminisztratív és engedélyezési nehézségét fel kell oldani a termőföldre történő elhelyezés szabályainak módosításával, meghatározva például azokat a deponálást követő földhasználati típusokat (nem élelmiszertermelésre szolgáló területek - energianövény-termesztés, faültetvény-telepítés stb.), amelyek esetében kevésbé szigorú elhelyezési szabályok alapján történhetne az iszapdeponálás, és esetleges utókezelés.

A HOMOKHÁTSÁG TÉRSÉGI VÍZGAZDÁLKODÁSI KÉRDÉSEI:

A beszivárgó csapadék mennyiségére jelentős hatást gyakorló **tájhasználat vízháztartási szempontú optimalizálása** a regionálisan kritikus talajvízszint-süllyedés érdemi csökkentése érdekében. A jelentős vízhiány miatt a térségben különösen indokolt **a környezeti adottságokhoz alkalmazkodó területhasználat előmozdítása**, a vízkészletek fokozott megtartása, a használat korlátozása. Egyes területileg lehatárolandó régiókban **teljes mértékben tiltani kell, vagy csak szűk feltételek mellett lehet engedni, hogy gazdálkodási céllal belvízelvezetést végezzenek**. A környezeti adottságokhoz nem alkalmazkodó mezőgazdálkodást folytató földhasználók saját hasznukra ne kezdeményezhessenek közösségi támogatású belvízelvezetési intézkedést.

A homokhátsági felszíni vizek, tavak vízháztartási helyzetének javítása, a vízellátottságuk folyamatos romlása és intenzív feltöltődésük mérséklése érdekében élőhelyrekonstrukciók megvalósítása szükséges. A természetes vízvisszatartás és a holtágaknál ismertetett megoldások biztosítani tudják a vizes élőhelyek életközösségeinek fennmaradását.

Budapest, 2020. június 22.

Mezei Csaba
főtitkár
CEEweb

Halmos Gergő
igazgató
MME

Sipos Katalin
igazgató
WWF

Éger Ákos
ügyvezető elnök
MTvSz

